

se cântă axioane speciale: *De Tine se bucură, Din ospățul Stăpânului și Nu te tângui pentru mine, Maică*. Aceste axioane praznicale sunt cunoscute în literatura muzicală psaltică prin efortul și priceperea marelui traducător și compozitor Macarie Ieromonahul, care rămâne o personalitate reprezentativă a reînnoirii culturii noastre de la începutul secolului al XIX-lea.

Imnul Axion reprezintă unul dintre cele mai importante creații ale imnografiei bizantine din cadrul Sfintei Liturghii, alături de Trisagion și Heruvic.

Originea Axionului se află în diferitele imne care însoțeau încă din vechime pomenirea nominală a Sfintei Fecioare în cursul rugăciunii de mijlocire, mai ales după epoca ereziei lui Nestorie, ca o manifestare spontană a sentimentelor de venerare față de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Etimologic, cuvântul „axion” provine din limba greacă și înseamnă „vrednică ești”. Tema axionului este de o însemnătate deosebită,

amintind că Răscumpărătorul sufletelor noastre, Mântuitorul Iisus s-a întrupat din Preasfânta Fecioară și ne-a trecut de la moarte la viață, înnoind firea noastră umană pervertită de păcatul adamic.

Să o cinstim, așadar, pe Preasfânta Fecioară, care s-a făcut sălaș dumnezeirii, deoarece ea ne ascultă neîncetat rugăciunile, ne umple inimile de nemăsurată dragoste și mijlocește în ceruri mântuirea noastră.

Poziționarea Axionului imediat după Epicleză are următoarea însemnătate: Născătoarea de Dumnezeu este cea mai apropiată persoană umană de inima Mântuitorului Hristos, iar datorită ei noi am primit pe Hristos Dumnezeu făcut Om. Ea a dăruit prin întrupare trupul și sângele ei pentru a plămădi în Duhul Sfânt Trupul și Sângele lui Dumnezeu, iar acum acest Trup și acest Sânge se dăruiește prin rugăciunile ei și ale întregii Biserici oamenilor spre nemurire.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

9 iunie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5, voscr. 8

→ **Duminica a 6-a după Paști (a Orbului din naștere)**

→ Sfântul Ierarh Chiril, episcopul Alexandriei

→ Sfânta Muceniță Tecla

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, București - Sector 3

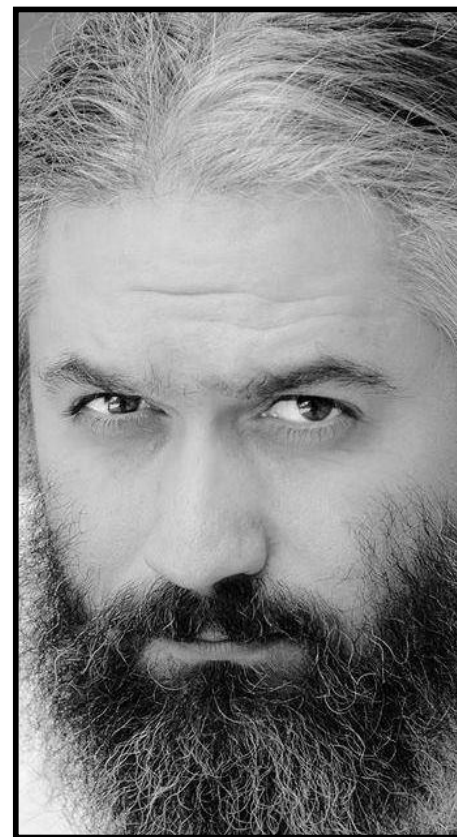

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Veșnicia este originea și scopul timpului. Aceasta este marea mângâiere pe care creștinismul o dă umanității! – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 542 / 2 iunie 2024

PĂRINTELE
SAVATIE BAȘTOVOI

VIAȚA ÎN HRISTOS

Ne spune Hristos că după roadele lor îi veți cunoaște. Să ne uităm la faptele noastre, la reacțiile noastre și vom înțelege că Cel pe care zicem că-L mărturisim, de fapt ne este străin nouă, pentru că ceea ce a smintit pe iudei, pe vechii oameni, care nu primiseră încă harul Botezului cel care ne deschide ochii cei duhovnicești „spre înțelegerea evangheliceștilor propovăduiri”, așa cum ne rugăm înainte de Evanghelie în Liturghie. Ceea ce smintea pe omul vechi, ne smintește și pe noi. Ne smintește viața noastră duhovnicească, viața noastră bisericească, care începe din altar, care începe din potir, pentru că uitați-vă câtă vâlvă și zăzanie se face în Biserică pe marginea împărtășaniei, de parcă aceasta ar fi un subiect de discuții în biserică, de parcă în Liturghie nu ne rugăm „ca toți cu o gură și cu o inimă” să slăvim pe Dumnezeu, ca toți să fim un cuget. De unde s-au luat discuții pe astfel de teme? Înseamnă că noi suntem în

afara Duhului lui Dumnezeu și ceea ce mărturisim în Liturghie nu trăim în fapt pentru că, cu multă seninătate mergem în Liturghia în care ne rugăm „ca toți cu o gură și cu o inimă să mărturisim,, și ieșim afară și ne certăm și facem cu totul altceva și prin asta dovedim că noi nu mărturisim ceea ce este în Liturghie. Dar asta nu înseamnă că nouă ne este Liturghia străină? Dar dacă ne este Liturghia străină, nu ne este străin și Cel care este Marele Liturghisitor și jertfă, Hristos? Atunci semnele și faptele noastre ne arată că Hristos este marele străin care încă nu a fost primit cum se cuvine de către noi, de către cei din Biserică care spunem că-L mărturisim pe El. Nu mă refer la cei care încă nu au aflat despre venirea Lui.

Ce înseamnă ca toți să fim una?

Ca toți să fim una înseamnă să nu mai avem nevoie de cuvinte străine, înseamnă ca cele pe care le cântăm în psalmi și în toate slujbele noastre să spună totul pentru noi și despre noi, ca aceste cuvinte să ne reprezinte pe noi pentru că socotesc că sunt unicele cuvinte pe care ar trebui să le rostim, după cum și Apostolul Pavel ne spune că: *Cei cu inimă bună să cânte în psalmi* (Iacov 5, 13), *Vorbiți între voi în psalmi și în cântări*, în așa fel încât ele ne vor unifica, după cum unul este Dumnezeu Cel care a insuflat aceste cuvinte după chipul acestui Dumnezeu. Dacă vom ajunge ca

aceste cuvinte să ne reprezinte pre noi, așa cum pre El îl reprezintă, una vom fi. Când nevoia celui alt este nevoia mea, când bucuria celui alt este bucuria mea, când celălalt este eu și toți întru toate Hristos. Asta socotesc eu că înseamnă să fim una.

Care este acel lucru de căpetenie pe care noi trebuie să-l căutăm fiecare în parte?

Socotesc eu că trebuie mai întâi să ne aplecăm asupra noastră. De ce zic asta? Pentru că drept ar fi ca noi mai întâi să ne îndreptăm cugetul către Dumnezeu. Mai întâi să iubim pe Dumnezeu „din tot cugetul și din toată inima noastră”, dar lucrul acesta este străin nouă, pentru că noi nu l-am cunoscut încă pe Dumnezeu. Și anevoios este omului păcătos să se ridice la această cunoaștere. Tocmai de aceea ne spune Hristos că asemenea acesteia (porunci) și nu mai mică, este porunca de a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dar cum vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși, dacă tu însuși pe tine nu te cunoști. Dar dacă tu pe tine nu te cunoști, cum te poți iubi? Și atunci, de asta zic, că iarăși începutul este să ne aplecăm asupra noastră, și aplecându-ne asupra noastră vom descoperi un mare hău și-o mare prăpastie plină cu toată urâciunea și pustiirea a ceea ce este omul în starea lui de părăsire. Și dacă fiecare vom descoperi ceea ce suntem noi de fapt, noi vom ierta prea grabnic pe cel care ne greșește nouă, iar această iertare este de

acum un început al dragostei față de aproapele. Și acest început al dragostei față de aproapele este un început al dragostei față de Dumnezeu. Și iată cum cunoscându-ne pe noi înșine, noi îl descoperim pe Dumnezeu, pentru că până și „întunericul la el este lumină”. Până și întunericul acesta din noi devine lumină atunci când îl descoperim și-L vedem și ni-L asumăm.

Asta zic eu că este primul lucru care trebuiește, acel „unu care trebuiește”, acel unu care devine toate mai târziu, pentru că neasumându-ne pe noi nu facem nimic. Hristos a venit și ne-a smintit tocmai prin faptul că ne-a propus să ne asumăm pe noi înșine, să fim noi înșine, căci până la aceasta a fost legea care te învăța ce trebuie să faci, care-ți dicta, care-ți poruncea ce trebuie să faci. Și această lege te făcea pe tine și tu te făceai asemenea acestei legi și erai scutit de truda de a te descoperi și lucra pe tine însuși.

De aceea oamenii în această căldicime, omul vechi, omul trupesc întotdeauna cere reguli care să-l scutească pe el de responsabilitate. Și astăzi vine: „Părinte da cum să mă rog? Da cât să citesc?” Vrea o pravilă exactă, fixă, care să-l elibereze pe el de răspundere, de responsabilitate, care să-l scoată pe el din coșmarul asumării de sine, pentru că acesta este un iad pe care fiecare trebuie să ni-l asumăm la început. Hristos face această sminteală și vine și spune iudeilor că

în două porunci stă de fapt toată legea și proorocii, și acestea două până la urmă sunt una: *Iubiți-vă unii pre alții!* Așa că una singură trebuiește, uitându-ne la păcătoșenia noastră să ne-o asumăm. Și aceasta este ce a spus Hristos Sfântului Siluan: „Ține mintea în iad” – adică cunoaște că ești iad, dar „nu deznădăjdui!”. A ține mintea în iad înseamnă a te întoarce în tine însuși și a cunoaște cine ești, că tu de fapt, că tot omul este iad. Dar nu deznădăjdui pentru că Dumnezeu până la iad s-a pogorât. Și unde nu este El?... și ne poate ridica și de acolo! Aceasta una singură trebuiește.

Sursa: manastireasuruceni.md

CUVÂNT CATEHETIC

CUVINE-SE CU ADEVĂRAT

Cântarea liturgică numită axion duminical – *Cuvine-se cu adevărat* (cunoscută și sub alte traduceri: *Vrednică ești*, sau *Cade-se cu adevărat*) – reprezintă imnul de laudă ce se cântă în timpul Sfintei Liturghii în cinstea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. În cadrul Liturghiilor ortodoxe la praznicele împărătești se cântă și alte axioane, denumite antiaxioane sau axioane praznicale și care au texte diferite referitoare la persoana Mântuitorului Iisus Hristos și a Maicii Domnului. De asemenea, la Liturghia Sfântului Vasile cel Mare